

Ἐστὴ γιορτὴ χορηγηδοῦμα
τοῦ Σωτῆρα μας τοῦ μόνου,
καὶ μὲ γέλοια τραγουδοῦμε...
καὶ τοῦ χρόνου, καὶ τοῦ χρόνου.

Μέγα τὸ κατόρθωμά σου,
καὶ Λευτέρης τὸνόμά σου
καὶ γλυκὸ τὸ μίλημά σου
καὶ σκαστὸ τὸ φίλημά σου.

Ἔχεις τόσας ἀποκτήσεις ἑλλητικῆς ὀνομασίας,
καὶ Λευτέρης καὶ Μεσοσίας,
καὶ σωτήρων κορυφαίος,
καὶ πυγμαγὸς καὶ ρωμαίος.

Σὺ λαοσώστης
καὶ παντογνώστης,
πατὴρ πατέρων
φιλελευθέρων,
Κρητικῆς πόθρος,
γαλακτικῆς, σκουροῦ,
τυφίος, σπιροῦνι,
Βαλὲς μπαστατοῦνι.

Φίλος μεγάλων,
Ἑγγλεζῶν, Γάλλων,
καὶ Ρώσων καὶ ἄλλων,
ποιμὴν, στρουγγάρεης,
τινάξων κάπας,
παπῆς καὶ Πάπας
καὶ Πατριάρχης.

Σὺ σταυμύλος ἐν σταυμύλοις,
φίλος τῆς Ψυχῆς τῆς Πύλης,
τοῦ Σαῦτ, τοῦ Μωγαμέτη,
ποῦ προσέχεις, ὀψιπέτη,
μήπως βάλεις σὲ σκελετὶ
τῶν φρεσάδων τὸ Ντοβλιέτι.

Ἀνορθώσεις νημφαία
καὶ συνομειτῶν ρωμαίκα,
κόσμημα λαοῦ καὶ θρόνου...
καὶ τοῦ χρόνου, καὶ τοῦ χρόνου.

Μαμιοῦθ δαμάζων
τὸ Βουλευτήριον,
καὶ Μεγαθήριον
πολλοὺς τρομάζων.

Λάμπων Φαέθων,
φλέγουσα φύσις,
μύλος ἀλήθων
ἀναγεννήσεις.

Ἄρχων κραταῖος ἀνάσσεις
τῆς ἔρηξ καὶ τῆς θαλάσσης
καὶ ξεροκαμπίας πάσης.

Ἐσὺ βάλαμον δεινῶν,
ποῦ γὰρ σένα τί δὲν λένε,
Χάρμα τῶν ὁμογενῶν,
ποῦ σὲ βλέπουμε καὶ κλαίνε.

Ἐσὺ γὰρ μέζ Πανδώρ,
κι' ἐβρόντησες καὶ τώρα

Ἐστὼν Ἐργατῶν τὸ Κέντρον, κι' ἐν ρητορείαις ρεῦματι
ἔμνησες τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς τῆ πνεύματι.

Τοὺς ἀσθενεῖς τόνονεις
καὶ τοὺς ἀμνοὺς ἐνόονεις
μετὰ λεοσπαρδάλεων.

Καὶ ψάλλων τὸν Μεσοσίαν,
ὅπου τὴν ἔργασίαν
ἔμνετ καὶ τὸ κεφάλαιον.

Ἄνιπτασ' ἐπὶ νεφελῶν πυριπλεγῆς καὶ αἰθέριος...
γειά σου, Λευτέρη προφερέ, γειά σου, πυγμαγῶν Μουσα...
κι' ὅπως ὅτ' ὀν μὲγαν ἄγιον, ποῦ λέγει "Ἐλευθέριος,
προστρέχει μὲ κατάνους ἢ κάθ' ἔγκυμονοῦσα,
ἔτσι προστρέχει κι' ἡ Πατρίς ἐμπρός σου, κύρ Λευτέρη,
καὶ σοῦ φωνάζει: σῶσε με, Σωτήρα μου, ξερτέρη,
καὶ σὰν Λευτέρης φρόντισε νὰ μ' ἀπελευθερώσῃς
ἀπὸ τοὺς νέους ἠθασαυροῦς εὐδαμονίας τόσης.

Θαῦμα καὶ γὰρ μένα κάμε
κι' ἐλευθερώσε με, μάμμε.
Ἄκου τί φωνὴ καὶ βόγγος
βγαίνει μὲς ἀπ' τὴν μητέρα,
γιατὶ νέων πλούτων ἔγκος
τῆς βαρῆνι τὴν γαστέρα.

ἠθασαυροῦς ἐγκυμονῶ, πλοῦτη τοῦ Κορομιά,
ποῦ κι' αὐτοῦ τοῦ Λούθ Τζωρτζ θὰ σαλέψουν τὰ μαλά.
Σ' ἔνα βάρος σὰν καὶ τοῦτο δὲν βασταῶ, δὲν ἀντέχω,
καὶ βογγῶ καὶ πέφτω χάμω,
καὶ γι' αὐτὸ προημένη τρέχω
στὸν θαυματουργὸ τὸν μάμμο.

Τέτοια φωνά' ἡ μάμνα μας, θαυματουργὴ Λευτέρη,
ὅπου μὲ περισσεύματα συχνάκις ὑποφέρει,
καὶ σοῦγει μὴ λατρεία
τῶν φίλων ἢ φατρία,
κι' ἐνόονε τὰ χέρια τῶν καὶ κάνουμε σκαμνάκι
γὰρ σὲ τὸν ἀπελάσαντα τὸν Κρητὰ τὸν Σκαμνάκι.

Πίνουμε σ' τὴν ὑγεία σου
μ' ὄλχευσο ποτῆρι...
σ' ἔχθρους καὶ φίλους στάσου
μὲ μάτι σὰν Ἰαφετῆ.

Σὺ μέλι, σὺ Ζαχαράρω, πιπέρι μας κι' ἀλάτι...
ἔβιβα σου... σπολλάτῃ.

Καὶ καμωσῆς ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὴν αὐριον Κυριακὴν εἰς τὸ Δημοτικὸν
κοντσέρτο Νίνας τῆς Φωκῆς μέγα, μοναδικόν.
Τρέξε, Ρωμῆ φιλόμουσε, γὰρ νὰ κλοκαρδίσης
μ' ἀπὸδυσσοῦνη κυρά,
καὶ νὰ φωνάζῃς μπικί, οὐρρά,
κάτσε νὰ φρε, κάτσε νὰ πιξε, κάτσε νὰ τραγουδήσης.

Νὰ μελέται γλωσσικαὶ
καὶ νεοελληνικαὶ

Γεωργίου Χατζηδάκι, γλωσσολόγος μας κλεινοῦ,
ποῦ τῆς γούνας ζετινάξει τῶν λαλοῦντων δίχως νοῦ.

Τραγουδῆξ Βερανζέρου, ποῦσαι καὶ γὰρ Σχολεῖα,
τοῦ Λάμδα τοῦ Ραζέλου μεταφράσεις τε λεία.